

Donald McCaig

*De reis van Ruth*



ISBN 978-90-225-7229-0

ISBN 978-94-023-0285-1 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Ruth's Journey*

Oorspronkelijke uitgever: Atria Books

Vertaling: Jeannet Dekker

Omslagontwerp: DPS Design&prepress services, Amsterdam

Omslagbeeld: © Getty Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 2014 Donald McCaig

© 2014 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor Hattie McDaniel*

*‘Mijn eigen leven verbaast zelfs mij.’*

‘Een grote oude vrouw met de kleine slimme oogjes van een olifant. Ze glansde zwart als een echte Afrikaanse, en ze was tot aan haar laatste druppel bloed de O’Hara’s toegewijd. Ze was Ellens steun, de wanhoop van haar drie dochters en de schrik van de andere huisbedienden.’

– Margaret Mitchell, *Gejaagd door de wind*

‘Waar u gaat, zal ik gaan, waar u slaapt, zal ik slapen; uw volk is mijn volk en uw God is mijn God. Waar u sterft, zal ook ik sterven, en daar zal ik begraven worden.’

– *Het boek Ruth*

DEEL EEN

*Saint-Domingue*

Haar verhaal begon met een wonder. Het was geen opvallend wonder; er werd geen Rode Zee gescheiden en Lazarus herrees niet uit de dood. Het hare was een van die alledaagse wonderen die de levenden scheiden van de doden.

Het wonder geschiedde op een klein eiland dat een erg rijk klein eiland was geweest. De plantagehouders van het eiland noemden het de Parel van de Antillen. Drie weken nadat *Le Nozze di Figaro* in Parijs in première was gegaan werd de opera opgevoerd in Cap-Français, de hoofdstad van het kleine eiland. De plantagehouders, opzichters en tweede zonen van het eiland heersten over suiker- en koffieplantages die rijke Fransen nog rijker maakten en onbeduidende kooplieden tot de gegoeede burgerij verhieven. Elk jaar bracht het eiland meer op dan alle Britse koloniën in Noord-Amerika bij elkaar.

Maar dat waren de dagen van weleer. Tegenwoordig lagen vruchtbare suikerrietvelden braak onder een dikke laag zwarte as en waren de kapotte hoekstenen van ooit grootse landhuizen nog net zichtbaar onder woeste doornstruiken.

Als ze voorzichtig waren en op de wegen bleven, konden de soldaten van Napoleon nog altijd tot aan Villeneuve over de Plaine-du-Nord patrouilleren. Hun kring van forten was veilig genoeg.

Maar wanneer de avond viel, sloegen ze hun bivak op in die forten of keerden ze terug naar Cap-Français. Dag of nacht, de bergen behoorden toe aan de wilde varkens, geiten, opstandelingen en marrons.

Op de middag van het wonder zat de vrouw die de eigenares en de bijna-moeder van het kind zou worden voor haar raam en keek over de kapotte daken van de hoofdstad en de masttoppen van de geblokkeerde Franse vloot naar het oosten, naar de lieflijke azuurblauwe baai, omdat elk ander

uitzicht een ontkenning van hoop betekende. En Solange Escarlette Fornier klampte zich vast aan hoop zoals de fleur-de-lys geneigd is hardnekkig in de richting van de zon te klimmen.

Solange was jong, maar niet mooi. Twee jaar eerder, op haar trouwdag, gekleed in haar grootmoeders japon van Vlaams kant en getooid met haar grootmoeders sieraden, had ze er onopvallend uitgezien. Maar degenen die Solange een tweede blik waardig keurden, maakten ook vaak tijd voor een derde, die dan bleef rusten op haar hoge jukbeenderen, haar kille, grijsgroene ogen, haar arrogante, Gallische neus en haar mond, die veel beloofde maar weinig prijs gaf.

Die tweede blik onthulde dat de eenzaamheid van deze jonge vrouw haar onkwetsbaar maakte.

Solange Escarlette Fornier was opgegroeid in Saint-Malo, de drukke havenstad aan de Bretonse kust. Ze kende haar thuis, en wanneer ze sprak, maakten haar handen de subtiele gebaren van de inboorling. Solange wist welke handen de strengen van Saint-Malo hadden gewikkeld, en van welke wol.

Hier, op dit kleine eiland, stelde Solange Escarlette Fornier niets voor. Ze was een bruid uit de provincie, zonder invloedrijke familieleden in Parijs, gehuwd met een onopvallende kapitein in een leger dat op zijn laatste benen liep. Solange begreep niet waarom deze verschrikkelijke dingen gebeurden, en hoewel ze haar echtgenoot Augustin de schuld gaf, maakte ze zichzelf nog meer verwijten: hoe had ze zo stom kunnen zijn?

Onder de gegoede burgerij van Saint-Malo golden de Forniers als ‘aanzienlijk’ en de Escarlettes als ‘geducht’. Henri-Paul Fornier en Solanges vader Charles hoopten hun families door een huwelijk aan elkaar te verbinden. De schoeners van Henri-Paul zouden de waren van Escarlette vervoeren, en de invloed van Escarlette kon inhalige havenmeesters in toom houden. Elk schip heeft twee ankers nodig.

De vaders namen beleefd en openhartig de aanstaande bruid en bruidegom onder de loep omdat, zoals een ander Bretons spreekwoord zegt, ‘liefde en armoede tot een rommelig huishouden leiden’.

Liefde? In aanwezigheid van Charles Escarlettes oudste dochter liep de jonge Augustin Fornier rood aan en kon hij geen woord uitbrengen. Of de huwelijkskandidaat Solange koud liet, deed er niet toe. Zoals talloze meisjes vóór haar zou Solange ongetwijfeld bijdraaien.

Armoede? Tijdens de gesprekken die de vaders over de bruidsschat voerden, werden de vooruitzichten van de zoon zorgvuldig afgewogen tegen de aanzienlijke som die de dochter zou meebrengen.

Augustin zou het volgende in het huwelijk inbrengen: een belang van negentig procent (Henri-Paul behield een deel) in een verre plantage, de Sucarie du Jardin, honderdvijftig hectare groot met ook nog eens een groot huis ('een Versailles!'), een moderne suikermolen ('hoe witter de suiker, hoe hoger de prijs, nietwaar?') en drieënveertig ('kalmte, trouwe') veldslaven die niet jonger dan vijftien en niet ouder dan dertig waren, om nog maar te zwijgen over twaalf slavinnen in de vruchtbare leeftijd en talrijke kinderen van wie sommigen lang genoeg zouden blijven leven om op de plantage te kunnen werken.

Henri-Paul liet zien welke bedragen er elk kwartaal bij de Banque de France waren gestort.

'Honderdtwintig écu,' zei Charles. 'Prijzenswaardig.' Hij bladerde neuriënd door de papieren en hield even op om een aantekening te maken. 'Bijzonder fraai. Hebt u ook een boekhouding van recenter datum? Van de laatste drie jaar wellicht?'

Henri-Paul haalde zijn pijp uit zijn zak, dacht na en stopte hem weer weg. 'Gebeurtenissen.'

'Inderdaad. Gebeurtenissen...'

Charles Escarlette wist dat er geen boekhouding van recenter datum kon zijn, maar hij had zich laten gaan, heel even.

Twintig jaar eerder, toen Henri-Paul twee kustschoeners had verpand om een suikerplantage te kunnen kopen op een Caraïbisch eiland waarvan maar weinig inwoners van Saint-Malo hadden gehoord, was Charles Escarlette niet een van die mannen geweest die hem het hardst hadden uitgelachen, maar hij had wel een wenkbrauw opgetrokken.

Henri-Pauls 'overhaaste' beslissing was 'doordacht' gebleken toen de Europese vraag naar suiker verdubbelde, verdrievoudigde en verviervoudigde. Zelfs het armste huishouden wilde jam en taart. Geen bodem was beter geschikt voor suikerriet dan die van het kleine eiland, en geen plantage zorgde voor wittere suiker dan de Sucarie du Jardin. Tijdens het eerste jaar dat Henri-Paul eigenaar was, zorgde zijn opzichter voor winsten waarmee de aankoop prijs werd terugverdiend. Daarna gebruikte Henri-Paul de winst uit zijn onderneming om zijn vloot uit te breiden tot acht zeewaardige schepen (die het erfdeel van zijn oudste



zoon Leo werden) en werden de Forniers uitgenodigd lid te worden van la Société des Expéditeurs et des Marchands. Tijdens het jaarlijkse bal van die vereniging sloeg Henri-Paul (die een glas te veel op had) Charles Escarlette op de schouder en sprak hem aan met het informele ‘tu’.

Dat onfortuinlijke ‘tu’ was de reden waarom Charles naar een boekhouding vroeg die onmogelijk konden worden overhandigd.

De ondankbare slaven op dat rijke, kleine eiland waren namelijk in opstand gekomen tegen hun rechtmatige eigenaren. Terwijl de slavenopstand zich verder uitbreidde, waren de Fransen in het moederland onafhankelijk hiervan in opstand gekomen en hadden hun koning terechtgesteld. Het revolutionaire bewind, bestaande uit niet bepaald zakelijke jakobijnen (die in Parijs woonden en waarschijnlijk nog geen el van een *sucarie* bezaten!), had in een uitbarsting van ‘*Liberté! Égalité! Fraternité!*’ iedere Franse slaaf vrijgelaten!

Een aantal jaren later, toen Napoleon Bonaparte de scepter over de Fransen zwaaide, was de toestand op het kleine eiland nog steeds wanordelijk, gevaarlijk en uitermate verliesgevend. Een zelfbenoemde zwarte gouverneur-generaal streefde ernaar de banden met Frankrijk te behouden (en verdeelde ondertussen de beste plantages onder zijn aanhangers), terwijl andere opstandelingen zijn heerschappij betwistten en de plantages voor zichzelf inpikten.

Charles Escarlette wist dat Henri-Paul nooit negentig procent van de Sucarie du Jardin aan zijn zoon Augustus zou hebben overgedragen als winst gegarandeerd was geweest, maar hij glimlachte uiterst vriendelijk en trok een fles armagnac open die was verzegeld in hetzelfde jaar dat wijlen Louis de troon had bestegen. Henri-Paul kon dat wel waarderen.

Tijdens het tweede glas merkte Henri-Paul op dat Solanges heupen en borsten sterke kleinzonen konden baren en voeden, maar hij voegde eraan toe: ‘In dat gezin zal mijn Augustin niet de broek aan hebben.’

Charles liet de armagnac ronddraaien in zijn glas om van het aroma te kunnen genieten. ‘Augustin zal altijd sturing nodig hebben.’

Somber: ‘Hij was een goede priester geweest.’

Gesnuif. ‘Hij kijkt niet als een priester naar mijn dochter!’

‘Misschien zoals sommige priesters doen.’

Onmiddellijke jovialiteit. De twee, die in hun jeugd tegen de clerus wa-

ren geweest, grinnikten. Charles Escarlette deed de kurk terug op de fles en stak zijn hand uit. ‘Morgen weer?’

‘Als het schikt.’

Augustin Fornier was niet geheel ongeschikt als toekomstige schoon-zoon, maar zonder die verafgelegen sucarie en de tussenkomst van Napoleon zelf zou de keuze nooit op hem zijn gevallen.

Charles en Henri-Paul wilden dat de Sucarie du Jardin weer in handen van Franse eigenaren kwam en Napoleon wilde dat de rijkdom van het kleine eiland werd overgedragen aan Frankrijk in plaats van een stel kji-vende negers rijker te maken die vóór die domme fout van de jakobijnen zelf Frans eigendom waren geweest. Verder snuffelden opdringerige Amerikanen aan New Orleans, het knooppunt van het enorme territorium Louisiana, en een sterke Franse legermacht op het kleine eiland zou Amerikaanse ambities in toom houden. Tussen Frankrijk en Groot-Brittannië heerste op dat moment vrede, de zeeën lagen open, en Napoleons uitmuntende leger had bijzonder weinig omhanden. De eerste consul gaf het bevel over een groot expeditieleger aan zijn eigen zwager, generaal Charles-Victor-Emmanuel Leclerc.

Na zijn gesprek met Fornier sprak Charles Escarlette met Ricard d’Ageau, die bij Austerlitz een arm had verloren en zodoende Saint-Malo’s autoriteit op het gebied van militaire zaken was geworden. Ricard aanvaardde dankbaar het aanbod van Escarlettes op een na beste cognac alvorens een oordeelkundige vinger naast zijn neus te leggen en te verklaren dat er nadat Leclercs expeditie aan land was gegaan en had geheer-groeped wellicht drie tot vier schermutselingen zouden volgen, dat Leclerc tot stichting van het volk een aantal lieden zou ophangen, en dat het leven binnen een paar weken, en niet maanden, weer normaal zou zijn. Bij het zien van Franse kanonnen bemand door Napoleons veteranen zouden ‘*les nègres* er als Toulouse-ganzen vandoor gaan’.

‘En dan.’

‘Ha ha. De buit gaat naar de overwinnaar!’

Die laatste voorspelling kwam overeen met wat Charles Escarlette al vermoedde, en na een slapeloze nacht verscheen hij humeurig aan de ont-bijttafel. Toen Solange haar ‘dierbare papa’ vroeg of er iets mis was, antwoorde hij op zo’n scherpe toon dat ze hem aanstaarde alsof hij een krankzinnige was die ze op straat tegenkwam.

Kort daarop werd zijn geest echter weer helder en zijn opdracht duidelijk. Hij hoefde er alleen maar voor te zorgen dat Henri-Paul (inderdaad, 'tu!') begreep hoe de zaken ervoor stonden en welke mogelijkheden deze situatie bood.

Augustin Fornier had onder toezicht twee middagen met zijn aanstaande jonge bruid doorgebracht. Hoewel Augustin onbekend was met zowel het schone geslacht als het leven buiten de ommuurde binnenplaats van huize Fornier aan Rue des Pêcheurs 24 wist zelfs hij – toen zijn liefdesdelirium wat was afgenomen – dat zijn geliefde Solange Escarlette provinciaals, hooghartig, onverschillig en egocentrisch was. Maar wat dan nog? De liefde is geen boekhouder.

Hij verlangde hevige naar haar. Het moedervlekje naast haar linkerwenkbrauw zat precies op de plek waar het volmaakte moedervlekje hoorde te zitten, Le Bon Dieu had haar borsten geschapen met de gedachte dat ze in Augustins handen zouden rusten en haar mollige billen waren zo gevormd dat hij haar tegen zich aan kon drukken. De gedachte aan dat moment van triomf waarop hij bezit zou nemen van Solange bedierf Augustins nachtrust en zorgde ervoor dat hij verstrikt raakte in zijn bezwete lakens. Kan begeerte het fundament van een huwelijk zijn? Dat wist Augustin niet en dat kon hem niet schelen.

Solange dacht dat een huwelijk inhield dat ze een week lang de baas kon spelen over haar ongetrouwde zusters en de eentonige plichten van het huwelijksbed moest vervullen met een man die ze niet echt onaardig vond. Plichten waren immers plichten, nietwaar? Haar vader had haar doop, haar onderwijs tot aan haar twaalfde jaar en nu haar huwelijk geregeld. Zo ging dat in Saint-Malo.

De overeenkomst werd gesloten en het paar trad in het huwelijk. Met een lening waarvan de rente twee punten boven de basisrente lag en waarvoor de sucarie als onderpand diende, kocht Charles Escarlette voor zijn schoonzoon een positie als kornet in het Vijfde Légère.

Als jongen was Augustin vredelievend geweest. Andere jongens zwaaiden met houten sabels, maar Augustin was bang dat iemand hem een oog zou uitsteken. Toen die jongens mannen werden en hun speelgoedzwaarden in echte sabels veranderden, huiverde Augustin bij de aanblik van het glanzende staal. Maar zijn schoonvader legde uit: 'De Sucarie du Jardin vormt je gehele inkomen, nietwaar? Wanneer generaal Leclerc deze opstand heeft neergeslagen en onze negers weer aan het werk gaan, komt de

Sucarie du Jardin dan weer in handen van haar rechtmatige eigenaren of gaat ze naar een van Leclercs favoriete officieren?’

Charles klopte Augustin op zijn rug. ‘Maak je geen zorgen, mijn jongen. Het zal voorbij zijn voordat je het weet en...’ Hij kuchte. ‘... ik heb vernomen dat negervrouwen... primitief zijn.’

Augustin, voor wie het bezitten van zijn bruid minder opwindend was gebleken dat hij had gehoopt, bedacht dat ‘primitief’ misschien helemaal niet zo erg was.

Henri-Paul weet het ‘*régime de la séparation de biens*’ dat zijn zoon gedwongen moest aanvaarden aan diens ‘indiscrete bezieling’. De aanzienlijke bruidsschat van Solange Fornier was bij de Banque de France gestort – op naam van Solange.

‘Mijn waarde vriend,’ stak Charles zijn nieuwe familielid een hart onder de riem, ‘ze zullen dat geld nodig hebben om de sucarie te herstellen. Voordat het jaar voorbij is, zal jouw tien procent weer iets opleveren.’

Solange dacht dat de positie van meesteres van een Grand Plantation haar wel zou bevallen, en haar zusters ergerden zich behoorlijk aan haar veronderstellingen. Ze zou hoffelijk en vriendelijk zijn, en weliswaar niet beeldschoon (Solange was een realiste) maar toch zeker zeer, zeer goed gekleed.

Op zondag zou ze na de mis de echtgenotes van andere plantagehouders ontvangen en thee serveren uit haar grootmoeders kobaltblauw met gouden Sèvres-theeservies. Ze zou haar grootmoeders collier dragen, en achter elke stoel zou een bediende staan die haar vriendinnen met een waaier koelte toewuifde.

Het pasgetrouwde stel scheepde in Brest in en voer tweeënveertig dagen lang westwaarts over een woelige zee. Augustins rang als kornet was goed voor een kooi in een piepkleine hut die het kersverse paar moest delen met twee ongehuwde officieren die niet belangrijker waren dan zij. Enig decorum kon worden behouden door te veinzen dat ze niet zagen of hoorden wat ze onvermijdelijk zagen en hoorden. Omdat er niet genoeg ruimte was om ruzie te maken hield Solange het bij kijken.

Op de ochtend van 29 januari leek een prachtig moment lang alles mogelijk. Terwijl het kleine eiland steeds groter werd, liet Solange op het volle dek haar hand in die van haar man glijden. Misschien was het haar lieflijke afhankelijkheid die tranen deed opwellen in de ogen van kornet Fornier, of misschien was het de bries van het eiland, kruidig, zacht en

zwoel. Dit was echt! De officier-plantagehouder en zijn bruid ademden de belofte in van de Parel van de Antillen.

Omdat de opstandelingen de boeien uit de haven van Cap-Français hadden weggehaald voer de expeditie van generaal Leclerc, met inbegrip van de Vijfde Brigade en de kersverse kornet, de kust af om verderop aan land te gaan en had Solange de piepkleine hut voor zichzelf.

Terwijl de Franse vloot wachtte totdat Leclerc zou toeslaan, staken de opstandelingen de hoofdstad in brand en werd de aromatische bries door een bittere stank gemaskeerd. Wat zouden die verdomde boeien ook! De admiraal zeilde de haven binnen en meerde af aan de kade. De Franse landingsdivisie bestond uit zeelieden, mariniers en burgers zoals Solange, die met een allerm minst damesachtige dolk zwaaide en werd begroet door een paar honderd zwarte kinderen die ‘Papa Blan! Papa Blan!’ (witte vader) riepen. Terwijl de landingsdivisie aan het plunderen sloeg, gaf Solange een paar kinderen de opdracht de bagage van de Forniers naar een buurt te dragen die voor de vlammen gespaard was gebleven.

Tot aan de avond, toen de troepen van generaal Leclerc zich bij de plunderaars voegden, bleef Solange op het stenen stoepje van een klein stenen huis met één verdieping zitten, met haar dolk dwars op haar knieën. Twee dagen later liet een officier met een trotse grenadierssnor Solange weten dat er niet genoeg huizen de brand hadden overleefd en dat haar huis nodig was om de hogere officieren te huisvesten.

‘*Non.*’

‘*Madame?*’

‘Non. Dit huis is klein en vies en alles is stuk, maar ik moet het ermee doen.’

‘*Madame!*’

‘Wilt u de echtgenote van een Franse plantagehouder soms met geweld uit haar huis zetten?’

Even later maakte Augustin dat hij wegkwam toen andere officieren vergeefse pogingen deden om zijn vrouw te verwijderen.

Een tijdlang was Napoleons plan succesvol. Veel eilanders waren blij met de Franse hulp die een einde moest maken aan de opstand, en een deel van de zwarte regimenten van de gouverneur-generaal sloot zich aan bij de Fransen. Huizen werden hersteld en van nieuwe daken voorzien, en Cap-Français herrees uit de as. Leclerc stuurde het grootste deel van de Franse

vloot naar huis. Veel rebellenleiders beloofden trouw aan Frankrijk en de eerste consul. De zelfbenoemde gouverneur-generaal werd naar een vredesbespreking gelokt, alwaar hij werd gearresteerd.

De Forniers reden naar hun sucarie voor een inspectie. Het was een koele nevelige morgen op de Plaine-du-Nord, en Solange droeg een wollen omslagdoek. De vlakke werd overheerst door de bult van de Morne Jean, waaruit grote en kleine rivieren ontsproten die hun doortocht hinderden.

In gehuchten gluurden zwijgende, uitgemergelde kinderen naar hen en kropen wilde honden weg. Sommige suikerrietvelden waren overwoekerd door struikgewas, andere waren verdeeld in kleine tuintjes en primitieve hutjes voor de nieuw vrijgemaakte slaven, en op een paar velden wuifde het nog niet geoogste suikerriet. Ze waadden door kolkende beekjes en namen het veer over de troebele Grande-Rivière-du-Nord, waarvan de oevers bezaaid lagen met geknakte takken en boomstammen die door winterse overstromingen waren meegevoerd.

Ten zuiden van de kruising bij Ségur betraden ze de bron van hun toekomstige geluk: de Sucarie du Jardin.

Ze hadden de verslagen van de opzichter, de aktes en de plattegronden van een afgelegen, geheimzinnige Caraïbische plantage gelezen; vandaag lieten ze echte wielsporen achter op een ongebruikt weggetje in de koele schaduw tussen muren van suikerriet dat wuifde boven hun hoofden. ‘Vanille,’ fluisterde Solange. ‘Het ruikt naar vanille.’

Suikerriet ruiste. Er kon wel van alles tussen dat riet verstopt zitten, en ze waren opgelucht toen ze het gewas verruilden voor een zonovergoten oprijlaan van kasseien voor een plantershuis dat zelfs voordat het in brand was gestoken nooit zo voornaam was geweest als in hun verbeelding. Door de ramen van de bovenverdieping was een blauwgrijze hemel te zien, onderbroken door zwartgeblakerde dakbalken. Waar ooit de voordeur was geweest lag een berg puin.

‘O,’ zei Solange.

Het zachte geruis waren vast de negers van de sucarie die wegvluchtten door het ongekapte riet. ‘We gaan het opnieuw opbouwen,’ zei Augustin.

Solange vroeg: ‘Denk je dat we dat kunnen?’ en legde haar hand op zijn knie.

Van hén. Het verwoeste huis, de afgebrande suikermolen met zijn verbogen en gebroken spinnen, assen en raderen – van hén. Ideeën prikkelden

hun geest. Ze verkenden het ongeschonden negergehucht – van hén. De *reszide* van iedere veldslaaf werd afgeschut door een felgroene wand van door elkaar gevlochten cactussen die op koorden leken – toen Augustin nieuwsgierig zijn hand uitstak, trok hij die prompt terug en zoog op zijn vinger terwijl Solange giechelde. Het erf van elke *reszide* was aangestampd totdat het hard was als cement en schoongeveegd. Augustin bukte zich en stapte het donker in. Solange hoestte. Het hoofd van haar man raakte bijna het rookgat, en dat vond ze grappig. Versleten matten lagen opgerold naast een grote mand bestemd voor het verzamelen van maniok. Op de bodem van de ketel in de haard waren witte etensresten aangekoekt. Augustin stelde zich voor dat hij negerkindertjes onderwees in de heerlijkheden van de Franse beschaving. Hij verwachtte dat ze dankbaar en verheugd zouden zijn. Solange raapte een vakkundig gemaakte porseleinen kom op, maar gooide die opzij toen ze de schilfers langs de rand zag.

De plantersverslagen hadden haar gewaarschuwd voor tuinen zoals het goed onderhouden exemplaar achter deze hut. Veldslaven staken hun energie liever in hun eigen tuinen dan in het werk voor hun meester. Augustin nam het besluit van een eigenaar. ‘Ónze negers zullen eerst hun suikerwerk afmaken voordat ze verdergaan met deze... frivoliteit!’

Solange vroeg zich even af of ze ook een huis in de stad zouden hebben.

De zon keek vanaf nu voor altijd glimlachend op hun leven neer. Zij – met hun tweetjes, meer niet – konden hier iets van maken. Het was van hén. Augustins hart zwol op van trots. Hij zou de weggelopen veldslaven vangen en terugbrengen naar de *Sucarie du Jardin*. Dit was toch ook hun thuis? Dit was toch net zozeer hun leven als dat van hem? Het riet ratelde toen er een briesje doorheen speelde. Wat een heerlijk geluid!

‘Het huis...’ zei hij. ‘Ik ben blij dat het huis is afgebrand. Het was te klein. Onbevredigend.’

Ze zei: ‘We gaan een beter huis bouwen.’

In de verwaarloosde bloementuin van het landhuis spreidde Augustin zijn mantel uit naast een rozenstruik waarvan de bottels fluisterden over mogelijkheden. Ze zouden rijk zijn. Ze zouden het goed hebben. Ze zouden bemind worden. Ze zouden doen wat ze maar wilden. Solange opende zich voor Augustin in het heerlijke delirium van de liefde.

Maar helaas, nadat de zwarte gouverneur-generaal naar Frankrijk was gedeporteerd namen de gevechten toe, werd het platteland onveilig en